April 69

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Службі Народові

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК
UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-5740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 75. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 24-го КВІТНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 24, 1969 No. 75. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 23 квітня 1969

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ПРАЦІ ДЖОРДЖ П. ШУЛЦ ОБІЦЯЄ Конгресові, що ні один із 16,500 членів Корпусу Праці не втратить праці, хоч ті відділи КП, в яких вони були затруднені, з 1-им липня ц. р. будуть закриті. Шулц зізнавав в Палатній Виховній Комісії і сказав, що кожний член Корпусу Праці із ліквідованих відділів буде перенесений до якогось іншого відділу, де зможе працювати та вишколюватися. Згідно з зарядженням Президента 59 таборів праці зі всіх 106 будуть закриті. Це закриття таборів праці заощадить 100 мільйонів дол. 5 років тому, в 1964 році, можна було вишколити 27,000 членів Корпусу Праці, а цього року з таборового вишколу можуть скористати 363,000 осіб.

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ПІДТРИМАВ ФЕДЕРАЛЬНИЙ ЗАКОН, згідно з яким уважається злочином грозити президентові і віце - президентові ЗСА убивством. Та одночасно цей сам суд вирішив, що не можна на основі цього закону карати того, хто висловив „політичну гіперболю". Щоб можна було когось карати за погрозу вбити президента або віце - президента, то мусить бути дійсна погроза фізичного виступу проти них. Суд вирішував апеляцію 21-річного Роберта Воттса з Ню Йорку, якого засуджено до 4-річного ув'язнення з припиненням кари за те, що він сказав, що коли б його змусили стати вояком і носити кріс, то „першою людиною, яку він вбив би цим крісом був би Линдон Б. Джансон". Суд уневажнив цей засуд, уважаючи, що тут не було дійсної погрози вбити президента.

ГОМФРІ ПОЧИНАЄ КРИТИКУВАТИ республіканський Уряд президента Ніксона. Досі він хвалив Президента, згадуючи його закордонну політику. Промовляючи на річних зборах Антидефемейшен Ліґ Бней Бріт в готелі Шорґем у Вашинґтоні, колишній віце - президент Гюберт Г. Гомфрі твердив, що Уряд Ніксона непослідовний, і тому нема згоди між тим, що представники цього Уряду говорять і що роблять. Ці закиди Гомфрі відносяться до того, що говорить Уряд в справі громадянських прав, і що дістеться в цій ділянці. Пентаґон не домагається, щоб його доставці не робили різниць при прийманні на працю робітників, а Департамент Справедливости оскаржує за подібні провини деякі текстильні фірми.

СЕКРЕТАР ЗДОРОВ'Я, ОСВІТИ та добродійности Роберт Г. Фінч повідомив, що він плянує студії над тим, як шкідливо діє на риби в озері Мишиґен комахобивча хемікалія, так званий порошок ДДТ. Виявилося, що риба лосось в озері Мишиґен мала в своєму зі'ясі кільканадцять разів більше частин мільйонових порошка ДДТ, ніж це дозволене для споживання людям. Адміністрація Харчів і Ліків сконфіскувала великі запаси лосося та його знищила, як шкідливі для здоров'я. Щороку в озері Мишиґен ловлять лосося вартости 60 мільйонів дол. Конґресмен Форд із Мишиґену протестував проти конфіскати лосося, тому треба нових дослідів, щоб потвердити шкідливість затрусної риби для здоров'я, зловленої в озері Мишиґен.

У СВІТІ

СОВЄТИ ПЕРЕВОДЯТЬ тепер спроби з своїми наймогутнішими атомовими ракетами „СС-9", які мають засяг вище 5.000 миль, отож можуть поцілити також атомові центри в Америці. Ті совєтські спроби — виявив державний секретар Вілліям Роджерс в минулий понеділок у своїй промові до 1.500 журналістів і гостей на бенкеті у Валдорф Асторії в Ню Йорку — будуть вестися до 15 червня ц. р. Совєти вистрілюють ті ракети з ближче невиявленого пункту в СССР в сторону Тихого Океану, в обшир, контрольований совєтськими кораблями.

В СИДНЕЇ В АВСТРАЛІЇ З ПАРАДОЮ ПРИЙМАЛИ і вітали американського віце - адмірала Волтера Бавмберґера і 21-річного сержанта Ернеста МекКомаса в програмі австралійсько - американської приязни та взаємної туристики. Названий сержант був 100.000-им американським військовиком, який прибув до Австралії на відпустку і відпочинок з В'єтнамського фронту. Адмірал Волтер Бавмберґер є заступником команданта американської фльоти на Тихому океані.

З КОМУНІСТИЧНОГО КИТАЮ ВИКИНУЛИ кореспондента мадярської комуністичної пресової агенції, Карелі Патака, сказавши йому виїхати найдалі до трьох днів. Комуно - китайські власті закинули йому, що він перекручує і фальшиво насвітлює події в Комуністичному Китаї і цим „провокує" китайський нарід.

НА СЕРЕДЗЕМНЕ МОРЕ ПРИБУВ ще один великий совєтський воєнний корабель: гелікоптероносець „Ленінград" містоти 18.500 тонн. Він переплив в минулий понеділок Дарданельську протоку від Чорного моря і скріпив совєтську фльоту у східній частині Середземного моря, яка нараховує вже коло 40 кораблів різного типу. Гелікоптери, стаціоновані на „Ленінграді", узброєні ракетами.

У ПРАЗІ ВІДБУЛОСЯ маніфестаційне зібрання з нагоди 99-их роковин від дня народин Леніна. Один з найвірніших Москві чеських комуністів, Любомір Струґаль, виголосив в імені проводу компартії ЧССР коліноприклонну супроти Москви промову. Приявними були 3.200 осіб, які підхопили оклик Струґаля „Хай живе Совєтський Союз".

УРЯД ЧЕХО - СЛОВАЧЧИНИ ПЕРЕСЛАВ Єгиптові, Сирії й Іракові ноти з пересторогою, щоб ті держави не робили нічого, що загрозливо напружило б ситуацію на Близькому Сході. Чехо - Словаччина постійно постачає зброєю із своїх відомих у всьому світі фабрик Скода і тому зацікавлена в тому, щоб на Близькому Сході панував мир і тамошні арабські держави були економічно сильні й здатні — платити за свої замовлення.

УРЯД ПІВНІЧНОЇ ІРЛЯНДІЇ ОБВИНУВАЧУЄ т. звану Ірляндську Республіканську Армію, себто підпільно-революційну організацію, що змагає до з'єднання обох частин Ірляндії в одну суверенну й від Британії незалежну державу, що це та організація перевела в минулому тижні динамітові атентати проти збірника води й електрівні та підклала бомби під 9 поштових станиць у Бельфасті. Названа ірляндська організація заперечила тому закидові і з свого боку оскаржила північно - ірляндських протестантських екстремістів, що це вони перевели такі провокаційні терористичні замахи.

Уряд проєктує звільнити від оподаткування осіб з малими прибутками

Вашинґтон. — Члени Палатної Комісії Способів і Засобів, яка вирішує всі податкові законопроєкти, прихильно прийняла нові податкові законопроєкти, які вніс до Конґресу президент Ніксон. Згідно з цими проєктами особи з малими прибутками, яких Адміністрація соціяльного забезпечення уважає за „вбогих", будуть зовсім звільнені від оподаткування. Багаті платники податку, які різними способами викручувалися від податку, бо жертвували на різні добродійні цілі або мали свої капітали в різних бондах, прибутки від яких є звільнені від оподаткування, згідно з новим законопроєктом будуть мусіти платити податок. Голова Палатної Комісії конґресмен Вілбур Д. Міллс заявив, що цей урядовий проєкт треба буде доповнити, щоб багатії платили федеральний податок. Конґресмен демократ В. Міллс і республіканець конґресмен Джан В. Бирнс ґратулювали підсекретареві скарбу Чарлсові Е. Вокерові і асистентові секретаря Едвінові С. Когенові, бо вони за три місяці праці в Департаменті Скарбу зуміли виготовити численні податкові проєкти. Згідно з новим проєктом самітна особа платитиме податок аж тоді, коли її прибуток буде більший від $ 1.700. Тепер вона платить $ 117 податку. Родина з двох осіб платитиме податок від прибутку більшого як $ 2.300, теперішній її податок становить $ 100. Родина з трьох осіб — $ 2,900(86), чотирьох $3,500 (74), п'ятьох — $ 4,100(60), шістьох — $4,700 (46). (Перше число визначає прибуток, а друге в скобках теперішній податок).

Еґню твердить, що ракети Сейфґард — це відповідь на зброєння СССР

Ню Йорк. — Віце-президент Еґню, промовляючи до 1,400 осіб на прийняттю Реклямового Бюра американської преси, заявив, що Уряд президента Ніксона плянує розбудувати систему оборонних далекосяжних ракет Сейфґард тому, що СССР вже від кількох років розбудовує свою ракетну систему. СССР продукує ракети СС-9, які можуть везти вибухові матеріяли в силі до 25 мегатонів. Там також розбудовують атомову зброю, що її можуть везти навіть на сателіти в космосі і підводні човни по океанах. Треба розбудовувати протиракетну оборонну систему,казав Еґню, щоб ця країна була забезпечена проти несподіваної ворожої атаки, яка може настати в роках 1973-1975. Сила ЗСА може спричинити те, що СССР радніше говоритиме про мир — твердив віце-президент Еґню.

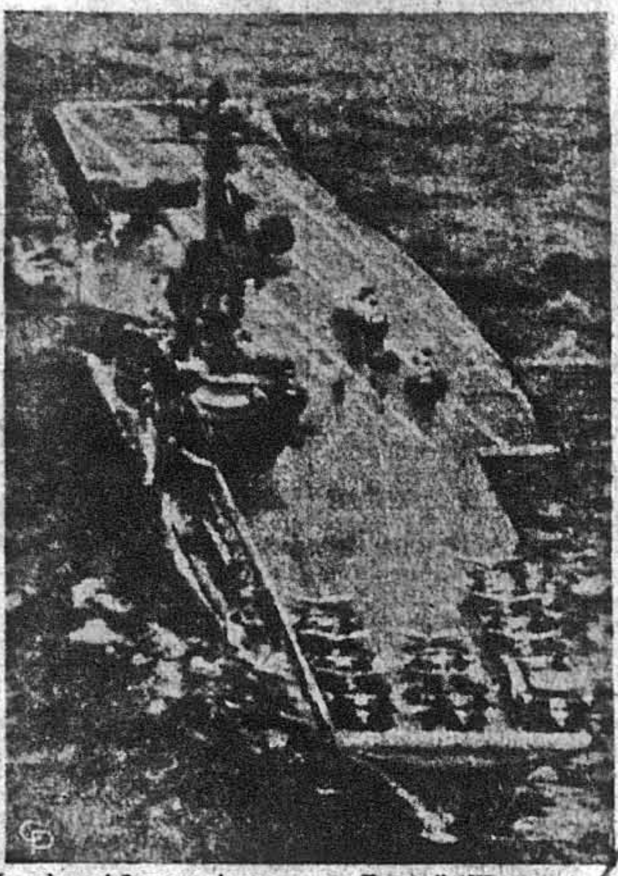
Румсфелд — новий директор Уряду Економічної Можливости

Вашинґтон. — Президент Ричард М. Ніксон наменував 36-річного конґресмена республіканця з Іллиной Доналда Румсфелда на директора Уряду Економічної Можливости. Одночасно Д. Румсфелд став асистентом Президента з ранґою члена Президентового кабінету. Як директор Уряду Економічної Можливости він не діставатиме жадної платні, але як асистент Президента матиме $ 42.500 річно. Повідомляючи про цю номінацію, Президент хвалив нового директора Уряду Економічної Можливости за його відвагу покинути певне становище конґресмена та піти на пост, який є контроверсійний і непевний. Р. Ніксон пропонував Д. Румсфелдові цей пост давно, але довго треба було часу, щоб переконати іллинойського конґресмена зайняти нове становище, яке, як давніше говорили, мало б бути зліквідоване. Номінація Румсфелда свідчить про це, що Ніксон не думає ліквідувати Уряду, який буде поборювати вбожество в цій країні.

Емануїла Притулу переобрано на голову Балтиморської Округи УНС

Балтимор, Мд. — Минулої неділі, 20-го квітня 1969 р., тут у приміщенні „Самопомочі" відбулися загальні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Балтиморсько - вашинґтонської Округи. Зборами проводив дир. Емуніл Притула, а секретарював проф. Михайло Хома. У зборах узяли участь представники шести Відділів. Основою зборів була програмова доповідь головного секретаря УНСоюзу, Ярослава Падоха, на тему „75-річний ювілей УНС та зв'язані з ним завдання Округи та всіх її Відділів". Доповідач з'ясував великі зобов'язання всіх союзових діячів у відношенні до ювілята-УНСоюзу в його ювілейному році та неменші можливості здобути власне в цім році більші як звичайно, успіхи. Для прикладу подав, що в цім році дозріває 4,000 грамот тих членів УНС, які прибули до Америки й Канади після останньої світової війни і це може бути великим джерелом втрати членів а водночас дає виїмкову нагоду здобути в цім саме році двічі більше нових членів, наново забезпечивши тих членів, які від УНСоюзу відходять. Успіх чи невдачі залежать виключно від активности та віддання союзових діячів. Жива дискусія доповнила та розвинула думки доповідача. Взяли в ній участь Т. Хай, М. Кормилюк, О. Зенюк, Д. Пісецький, О. Стельмах, П. Зазуляк і А. Ціздин. Після дискусії звітувала окружна управа, а саме голова Е. Притула, секретар М. Хома, касир І. Малко й, на внесення голови контрольної комісії О. Зинюка, схвалено звільнення для неї. На її місце обрано нову управу в складі: Емуїл Притула — голова, Микола Кормилюк, Адам Піздин і інж. Лев Бонарович з Ричмонду у Вірджінії — містоголови. Михайло Хома — секретар, Іван Малко — касир, Остап Зинюк, голова Контрольної комісії, Данило Пісецький і п. Смоляк — члени. До ширшої управи обрано представників Відділів: Теодора Хая, д-ра Василя Сьокала, Остапа Стельмаха і Богдана Мацука. Збори намітили прогрму праці, в яку входять: оживлена постійна акція приєднування нових ювілейних членів УНС й щомісячне виконування зобов'язань Відділами, відмічення 75-річчя УНС силами Округи, жива участь Округи в праці стейтового Братського Конґресу й відповідна репрезентація у ньому українців й чимало інших завдань. Збори окремо тепло привітали новий Відділ УНСоюзу в віддаленій Вірджінії й у відповіді на привіт його основника і секретаря інж. Блонаровича вислали йому і Відділові свій привіт та запрошення до співпраці.

Совєти невдоволені посиленням американської фльоти на Далекому Сході

На світлині бачимо літаконосець „Горнет" (Шершень), як він маєстатично пливе в сторону Японського моря, щоб стати членом морського з'єднання, яке захоронятиме американські стежві літаки й кораблі проти нових північно-корейських провокаційних наскоків. Водночас те з'єднання буде пересторогою для Північної Кореї, що воно може перевести блискавичну відплатну дію за кожну нову провокацію. Літаконосець „Горнет" плив у супроводі шістьох нищильників.

Москва. — Совєтський уряд заклав усний „протест" проти посилення американської морської фльоти на Далекому Сході. Такий сам усний протест заклала совєтська амбасада у Вашинґтоні. Американський амбасадор у Москві Джекоб Бім відповів совєтському віцеміністрові закордонних справ Васілеву Кузнєцову те саме, що сказав заступник державного секретаря Елліот Річардсон у Вашинґтоні Анатолеві Добринонові: що зформування окремого воєнно-морського з'єднання на Японському морі сталося внаслідку неспровокованої атаки Північної Кореї проти неузброєного американського літака „ЕС-121" і що та морська фльота призначена задля охорони американських військ у Південній Кореї та літаків і кораблів проти можливих дальших провокацій збоку Північної Кореї. В цій справі склав найавторитетнішу заяву президент Ніксон 18 квітня ц. р. Американське воєнно-морське з'єднання на Японському морі недалеко Північної Кореї нараховує вже 24 кораблі включно з найбільшими одиницями. Після кількагодинного перебування в японській базі Йокосука виїхав туди також великий лінійний корабель „Ню Джерзі". Совєти невдоволені з побільшення американських воєнно-морських сил на Далекому Сході, але самі щораз посилюють власну воєнну фльоту на Середземному морі, до якого не притикають кордони СССР.

У Тант стверджує фактичний стан війни в обширі Суезького каналу

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант переслав офіційного листа до Ради Безпеки ОН, в якому стверджує, що проголошене внаслідку заходів Об'єднаних Націй перемир'я між Ізраїлем і його арабськими сусідами насправді не існує та що, навпаки, в обширі Суезького каналу існує фактичний стан війни. Від 8 квітня ц. р. ситуація значно погіршилася. Міжнародна військова Комісія Об'єднаних Націй, яка стаціонована на Близькому Сході, у кожному випадку стрілянини поміж Ізраїлем та Єгиптом намагається встановлювати перемир'я, але спокій триває найбільше до наступного дня, коли-то знову починаються бойові дії. У Тант не вимагав скликання для цієї справи формального засідання Ради Безпеки ОН, але звертав увагу її членам, що необхідно привернути тривке перемир'я. З'єднані Стейти негайно підтримали той заклик У Танта. Речник Державного Департаменту Роберт Мек Клоскі проголосив заяву, в якій ствердив, що впродовж останніх 12-ох днів день-у-день відбувалися гарматні двобої почерез Суезький канал. ЗСА звернулися до всіх сторін на Близькому Сході — не погіршувати ситуації агресивними діями.

У Північній Ірляндії може прийти до вибуху громадянської війни

Лондон. — Відносини в Північній Ірляндії настільки загострились, що погрожують вибухом громадянської війни між католицькою півмільйоновою меншістю і протестантською одномільйоновою більшістю. Відносини ускладнені ще реакційним становищем керівної партії „уніоністів", які противляться реформі виборчого права, за яким все ще голос у виборах до автономного парляменту в Бельфасті та комунальних рад мають тільки громадяни на підставі цензусу маєтку, а не свого віку. „Уніоністи" й упривілейоване протестантські заможніші верстви дискримінують селян і бідні католицькі верстви щодо варстатів праці, помешкання і т. п. В цій справі виголосила в минулий вівторок 22 квітня в британській палаті громад промову 21-річна — наймолодша в історії новітнього парляментаризму — посолка, обрана недавно в доповняльних виборах в Північній Ірляндії з незалежної виборчої листи, Бернадет Девлін, коротко після її заприсяження, в ході дебат над ситуацією в Північній Ірляндії. Бернадет Девлін, студентка університету, тихим рівним голосом яскраво схарактеризувала ситуацію в Північній Ірляндії та натаврувала консервативних „уніоністів". Її промова зробила велике враження і знайшла відгук на перших сторінках всіх лондонських газет. Вона заявила між іншим, що проєкт виборчої реформи північно-ірляндського прем'єра Теренса О'Нілла прийшов вже „запізно", проте реакційні однопартійці прем'єра ще й тепер противляться тій реформі.

Кремль вдоволений своєю „перемогою" у Празі — вітає Гусака, наступника Дубчека

Москва. — Совєтські верховоди заманіфестували своє вдоволення з приводу тієї своєї перемоги на терені Чехо-Словаччини, якою стало відсунення Александра Дубчека з становища першого секретаря компартії Чехо-Словаччини та поставлення на його місце „твердого" Ґустава Гусака. На урочистому відзначуванні на Кремлі 99-літніх роковин з дня народження Леніна у приявності 5,000 осіб, речник компартії СССР Іван Капітонов прославляв „невдачу спроб реакції відвернути Чехо-Словаччину з її соціялістичного шляху". Той і подібні інші звороти промови Капітонова ентузіястично оплескували Леонід Брежнєв, Алексєй Косиґін, сателітські „вожді" польський Владислав Гомулка, мадярський Янош Кадар, болгарський Тодор Живков, східньо-німецький Вальтер Ульбріхт та зовнішньомонгольський Юмжаґін Тседенбаль, — тільки румунський президент Ніколай Чеушеску сидів мовчки з заложеними руками. Чеські делегати, прем'єр Ольдріх Черник і новий партійний провідник Ґустав Гусак, також оплескували радість москалів, що загинула воля у Чехо-Словаччині. Всі ті й інші комуністичні верховоди прибули до Москви на засідання Ради взаємної економічної допомоги, або т.зв. Комекону. Західні обсерватори припускають, що Гусак і Черник будуть вспоминатися в Совєтів нагороди за „вичищення" Дубчека і Смрковского у формі посиленої совєтської економічної допомоги.

Посилюють заглушування закордонних радіопередач, атакують у пресі

Київ. — ЦК КПСС стурбований кожним безпосереднім зв'язком вільного Заходу з народами Совєтського Союзу, особливо ж радіопрограми деяких закордонних станцій. Від дня,коли до влади, замість скиненого Дубчека, прийшов сталініст Гусак, на території Чехо-Словаччини почали заглушувати закордонні радіопересилання чеською, словацькою, українською та угорською мовами. Посилилось заглушування закордонних радіостанцій, що передають із Риму, Мадриду, Мюнхену, Вашинґтону, Оттави, Монако українською мовою на Україну. У совєтській пресі більшає випадів проти західніх радіостанцій. Київський журнал „Україна" з лютого ц. р. помістив односторінкову „карикатуру": рука вкидає доляра в пельку „радіокобрі", яка мала б промовляти до мікрофону з ледь помітним написом „Голос Америки" — останнім часом та станція передала огляд декількох документів з України, в яких протестується проти русифікації тощо. У журналі „Перець" ч. 3/1969 опубликована „карікатура" на англійську радіовисильню ВІВІСІ, яка, до речі, передає програми на територію СССР, в тому і в Україну, лише на „общепонятном". Хоча українських програм ВІВІСІ і досі не бажає завести, „Перець" виявив зацікавлення навіть до тієї радіостанції. У промовах П. Шелеста й подібних ставленників Москви в Україні стаґадується про „розкладницьку" діяльність закордонних радіопрограм.

Всч. о. Сергій Кіндзерявий-Пастухів назначений адміністратором УПЦ в Екзилі

Бруклин. — З Духовної консисторії Української Православної Церкви в екзилі інформують, що Високопреосвященний Архиєпископ Палладій назначив Всечесного о. Сергія Кіндзерявого-Пастухова адміністратором цієї Церкви та доручив йому керувати справами дієцезії. Високопреосвященний Архиєпископ Палладій вже від довшого часу нездужає, що утруднює йому активно керувати церквою. На початку березня о. Сергій був також назначений настоятелем катедрального собору Святої Тройці в Бруклині, Н. Й. Отець Сергій Кіндзерявий-Пастухів закінчив богословські студії на університеті в Ерлянґені, в Німеччині. Новий о. Адміністратор є автором двох богословських праць, а саме: „Дерево життя" — твір про хрест, та „Жива Церква" — роздумування; як рівнож найновішо підручника кобзарства в українській та англійській мовах — „Кобза - Бандура", який в скорому часі вийде з друку. Отець Сергій є керівником школи гри на бандурі і є відомим церковно - громадським діячем.

Суспільна Служба Українців Канади одержала чартер

Торонто (В.Д.). — У присутності представників організацій і української преси, відбулася тут 15-го січня ц.р. у бюрі провінційного секретаря і міністра громадянства Роберта Велча, церемонія вручення чартеру, який у приявності міністра суспільної опіки Ів. Яремка Велч передав голові ССУК п. В. Ухачеві. У свойому слові голова ССУК п. Ухач сказав, що Суспільна Служба Українців Канади приміщується у власному будинку при вул. Бетгурст ч. 362 у Торонті. Постала вона у 1940 р. як Український Допомоговий Комітет. Тепер на добровільній базі веде: Бюро порад, світлицю для старших віком громадян, щороку переводить збіркову акцію у Торонті „Теґ Дей", з якої дає запомогу потребуючим, виховно-відпочинковим оселям і садкам. Встановлено Стипендійний фонд ім. М. Охримовича для студентів українців, які студіюють проблематику суспільної праці. Завдяки відданій і жертвенній праці попереднього і теперішнього голів та інших численних співпрацівників, ССУК стала поважним опікуном і „прибіжищем" для багатьох наших людей. Враховуючи ці заслуги і працю провінційний уряд вперше видав чартер для подібної організації. Всі старання для одержання чартеру переводив наш молодий алеактивний громадянин адвокат Р. Ботюк.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50: three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Послуги студентів ворогові

В останніх тижнях студентські заворушення прибрали знову розмірів, які стривожили американське громадянство. Поперше, тереном тих заворушень стали високі школи із світовою маркою, як ось університети Колумбійський в Ню Йорку, Гарвардський в Кембриджі і Принстонський, випускники яких мають неначе автоматично відкритий шлях до життьової кар'єри; подруге, студенти вже не обмежувались „сидячим страйком" на сходах університетів чи в їх коридорах, але й допускались актів насильства супроти адміністрації та колеґії професорів, силоміць викидаючи їх з будинків. І, врешті, студенти - демонстранти почали виразно вдаряти по таких чинностях університетів, які посередньо, а то й безпосередньо пов'язані з обороною країни. Ось так, наприклад, студенти - страйкарі вимагали скасувати старшинські вишкільні курси на терені університету, заборонити в університетських кемпусах рекрутацію добровільців до національної гвардії чи корпусу морської піхоти, припинити всякі досліди в лябораторіях для військових цілей. У Гарвардському університеті група студентів - авантурників допустилась просто кримінального злочину: сплюндрували акти секретаріяту, викрали таємні документи — листування університетських властей з військовими чинниками, і почали їх оприлюднювати, як ніби компромітуючі для університету ревеляції. У Принстонському університеті внеможливили працю рекрутаційної комісії корпусу морської піхоти.

Такі і подібні виступи студентів настільки глибоко порушували військові інтереси держави, що відомий коментатор Дейвід Лоренс у першому ж реченні своєї статті п. з. „Студенти допомагають ворогові" ствердив: „Молоді люди, під поганим проводом і з поганими інформаціями про загрози для американської безпеки, дають себе підштовхувати до дій, які роблять з них насправді зрадників З'єднаних Стейтів". Дотепер говорилося про боротьбу студентів за покращання умовин життя у кемпусах, боротьбу за реформу навчання, за розв'язку різних проблем університетських студій. Тепер говориться вже про виразне встрявання студентів у справи, які стосуються місця американського високого шкільництва та близько 5-мільйонових кадрів студентства (не рахуючи жінок) в загальній державно - оборонній системі. Вимоги студентів ідуть виразно по лінії становища комуністів: що високе шкільництво й студентська молодь мусять бути різко й строго відмежовані від усього, що пахне військом і обороною. Але таке становище Москва займає тільки супроти високого шкільництва і студентства у вільному світі, бо в СССР і сателітних країнах всі школи строго підпорядковані контролі збоку партії і війська.

Найприкріше в тій історії те, що адміністрація навіть таких високих шкіл, як Колумбійський чи Гарвардський університети, дозволяє незначній частині своїх студентів тероризувати провід і професорський склад. Ректори університетів не викликають поліцію проти злочинних авантурників, а коли хтось із них зважується це зробити, то пленум професорів дискредитує такого ректора і касує постанови про покарання винуватців. Редактор „Нешенел Рев'ю" Вілліям Баклі таврував у синдикованій статті зневажливий підхід до поліції, як ніби якогось злочинного апарату, що ним високі школи не повинні послугуватися в обороні ладу і порядку на своєму терені. У синдикованій статті „Гарвард і поліція" Баклі пригадує, що поліція є державним органом задля збереження ладу і порядку. Деякі студентські групи, свідомі безкарности їх дій, приходять до університету узброєні, як до битви з ворогом!

Плеканий в американських високих школах священний принцип академічної свободи, зловживаний невеличкою м е н ш і с т ю студентів, що захопились лівими гаслами або просто перебувають на ворожій службі, довів до такої анархізації відносин, яка вже порушує інтереси оборони З'єднаних Стейтів. За прийнятим в Америці традиційним звичаєм абсольвенти приватних шкіл вважають за свій моральний обов'язок підтримувати їх своїми грішми. Вони, як також батьки й широке громадянство, ба навіть більшість студентів вимагають енергійного прикорочування отих жалюгідних авантур, які приносять посередню і безпосередню користь ворогові. Цитований Дейвід Лоренс пригадує президентові Ніксонові, що він є конституційним головним зверхником збройних сил Америки і тому, бачачи поблажливість, заляканість чи безсильність університетських властей, позинен вжити рішучих заходів, щоб покінчити з отими скандальними відносинами.

ДЕ ГОЛЛЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ

Париж. — Понад 4 мільйони долярів витрачено вже на друк великих плякатів, на яких стоїть одне - одиноке слово — „Так!" Скільки коштуватиме вся пропаганда, зв'язана з референдумом, що відбудеться у Франції 27 квітня, покища не відомо. Попередні вибори коштували вдесятеро більше. Ці суми на американські розміри — смішно малі. Але справа не в сумах. Кампанія за і проти референдуму в справі реґіоналізації Франції та в справі реформи Сенату переходить своїми розмірами й пристрастями всі попередні.

Чому? Це чи не найкраще окреслив Жіскар д'Естень, який залишив деголлівський табір кілька днів тому, виступивши проти референдуму, тобто за „ні!". Він заявив, що в даному випадку нема потреби підтримувати де Голля за всяку ціну, бо у Франції кризи немає. Коли йшлося про нову конституцію, коли йшлося про альжирську проблему, — було ясно, що тільки де Голль може врятувати Францію, і треба було його підтримувати. У виборах минулого року йшлося про рятування Франції від хаосу та анархії і треба було підтримати де Голля, як ґаранта порядку й стабільности. Тепер ситуація не є кризовою, де Голль не має потреби проводити плебісциту і хай краще провалиться, як має під покришкою утримання стабільности обмежувати демократичні свободи.

Де Голль поставив дуже виразно референдум у площину плебісциту, заявивши, що коли народ не виявить до нього довір'я, то він негайно уступить.

У чому ж властиво справа?

Де Голль це людина, яка вміла завжди дивитись у майбутнє. Напередодні війни він правильно передбачив ролю панцерної зброї. Під час війни правильно зрозумів, що єдиним шляхом для всіх імперій є деколонізація і шукання співжиття в добровільності, в спільності інтересів. Перебіг війни потвердив слушність його стратегії, повоєнні часи потвердили слушність деколонізування імперій, і він зумів зламати консерватизм навіть у випадку Альжирії.

Та має він розуміння ще однієї, досі не розв'язаної проблеми: необхідність погодити капітал з працею, машину з людиною, продуктивний процес із збереженням гідности людини. Це велике діло партиципації продукуючих у продуктивному процесі він хоче здійснювати шляхом поділу країни на округи - реґіони, в рамах яких здійснилась би певна деконцентрація, а з тим зменшився б тиск капіталу й механізації. Округи творитимуться на базі колишніх країв, і це задовольнить реґіональний патріотизм мас, зокрема сильний у державі, яка склалась шляхом чи то чистого підбою (Прованс), чи то релігійних воєн, чи то насильної централізації за революції (Бретань).

Коли б де Голль вимагав „так" за реґіоналізацію, він мав би легкий і повний успіх. Але він до того долучив доволі штучно питання Сенату.

За час деголлівського режиму Сенат багато разів відкидав різні закони, схвалені в нижчій палаті, бо Сенат складається за іншим ключем, як Палата Депутатів. Тепер де Голль пропонує, щоб Сенат став репрезентантом продуктивних і громадських сил майбутніх округ. Склад його має нагадувати кооперативну раду, позбавлену політичного забарвлення. А це у висліді звело б його до ролі дорадника, а коли послідовно думати, то привело б до знесення гальми в дії Палати Депутатів, що означало б введення однопалатної законодавчої системи. Тут саме де Голль натрапив на спротив, і то не тільки традиційної опозиції, але й випробуваних прихильників, як названий вище Жіскар д'Естень.

Противники підносять і ряд інших важких арґументів. Великі прихильники децентралізації і партиципації кажуть, що здійснення ідеї погодження капіталу з працюючими, машини й людини це — основна проблема модерного суспільства. Але побудова справді модерного суспільства вимагає і модерної політичної системи. Однопалатна законодатна система являє собою реґрес.

Де Голля ці арґументи не переконають. Не тільки тому, що він хоче по собі забезпечити далеке майбутнє режиму, але й тому, що уважає, що прикметою модерних часів є зменшення ролі політичних доктрин і зріст прагматичного підходу до проблем. Тобто — бачити майбутнє народу, а не ідеологій чи програм. Тут у ньому видно його моррасіянську політичну формацію, яку йому закидають ліві противники, нагадуючи, що фашизм, між іншим, спирався на Морраса. Але ці закиди мають таку ж вартість, як закидати с ь о годнішньому Папі відповідальність за інквізицію, скривдження Римом св.св. Кирила й Методія або спалення Яна Гуса.

Як бачимо, обидві сторони мають свою рацію. Кампанія дуже напружена. Досі де Голль виграє. Всі інститути досліду громадської думки стверджують, що число готових голосувати „так" зростає. Але воно не перейшло ще 50%, а друга половина — не рішена. Ледве три тижні тому розіслано управненим до голосування брошуру про проблеми референдуму. Вона має 30 сторінок друку і понад 130 параграфів. Хто з маси буде в ній розбиратися? Основну ролю гратиме особа де Голля, і він свою особу розіграє з усім талантом старого актора.

Досі він завжди, як висловився злобно один публіцист, грав ролю суворого батька, що повчає дітей, вимагає від них послуху. В останній промові він виступив як дідусь, що радить своїм внукам, покликаючись на успішний досвід свого життя, на все ним зроблене, на

(Закінчення на стор. 3-ій)

М. Бачинська-Донцова

ЕМІҐРАНТИ З УКРАЇНИ У ЛЬВОВІ

(2)

Жили у Львові два діячі УНР: Валентин Садовський з жінкою Лідією, що згодом виїхав на наукову працю до Чехії, та інженер - архітект Сергій Тимошенко, міністер шляхів.

Часами перебував у Львові генерал - хорунжий Армії УНР, більше знаний, як повстанський діяч, помічник генерала Омеляновича - Павленка в Зимовому Поході, Юрко Тютюнник. Його родина жила в о. Бобикевича, жінка якого була сестрою мого дідуся, Маля Устіянович, приятелька Ольги Кобилянської з часів побуту в Сучаві. Юрко Тютюнник приїжджав на наради з керівниками київських січових стрільців.

Жив у Львові також його адьютант Добротворський, спочатку разом з Валентином Садовським, а коли до нього приїхала жінка, став безпритульним, і Донцов узяв його жити до своєї робітні, і аж коли Садовські виїхали до Чехії, він вернувся до своєї кімнати. Та не надовго, бо Ю. Тютюнник разом зі своїми однодумцями перейшов совєтський кордон коло Кам'янця Подільського і був затриманий ҐПУ. Щойно коли львівські кооператори їздили до Києва, приступив до дир. Юліяна Павликовського в оперовому театрі Добротворський, представив свою жінку, видимо жидівку, обіцяв, що прийде ще поговорити, але не явився...

Також ревно і віддано працювали в Т-ві жінки еміґрантів. Головним рушієм цієї праці була Наталя Вікторовна Дорошенко, згодом Савченко, бібліотекарка Матірного Т-ва „Просвіти", а радо допомагали їй п. Валентина Завадська, інж. Наталя з Пирогових Зибенко та інші при потребі.

В той час, коли я була членом Управи Т-ва, прислано з табору в Польщі 10-літню дівчинку Калюжну, з одною коротшою ногою, з проханням віддати її на операцію. Я погодилась опікуватися нею. В дитячім шпитальку на Личакові професор сказав, що такі операції робиться лише перед 10-им роком, і спитав дівчинку, скільки має літ. На моє здивування вона сказала, що має дев'ять літ, а пізніше вияснила мені, що дуже хотіла мати нормальну ногу. Професор успішно зробив операцію, а сердечні лікарки Криштальська і Гумецька пильнували, щоб завішена з тягарем нога цієї дуже живої і збиточної дівчинки не була пошкоджена. Ще два місяці по виході зі шпитальку треба було з нею ходити на контролю, і вона ввесь час перебувала в нас. Правда, батьки дівчинки чемно подякували, але вона сама, мала хитруня, ніколи не відгукнулася.

Жінки заряджували також тією льотерією, на яку мистці малярі - еміґранти подарували картини. Зібрані гроші вислано до військового табору в Польщі, до генерала Михайла Садовського, який купив машину для плетення меблів, щоб дати можливість воякам заробити.

Ще раз, коли я була в Управі, мені припоручили допомогти еміґрантці, яку покинув чоловік з п'ятьма дітьми, бо сам знайшов другу жінку, польку, і добру працю у Варшаві. Найстаршого хлопця, що скінчив якраз народну школу, на прохання Т-ва Допомоги Еміґрантам з Великої України влаштовано в інституті-гімназії, яку зорганізували були під Львовом оо. Василіяни. Пізніше заопікувався нею та її дітьми брат, друкар з Харкова.

Також для тієї еміґрантки вистарався чоловік моєї сестри, Самійло Підгірський, президент соймової українськоï репрезентації послів з Волині (яка їх вибрала, коли галицькі політики проголосили бойкот виборів) дозвіл на в'їзд до СССР. Вона спакувала свої клунки і забрала найстаршого хлопця від оо. Василіян, хоч він просив, щоб його залишили. Здається, А. Петренко, з рамени Товариства поїхав з ними на головний двірець, купив білет до Підволочиськ, дав гроші на дорогу і всадив до залізничого вагона.

У Підволочиськах, коли прикордонники переглядали її папери і речі, гімназист використав нагоду і дав драла. Почимчикував пішки до Львова і до оо. Василіян, до рідної школи. Кінець-кінцем вона поїхала без нього і з Харкова повідомила Товариство, що щасливо доїхала на місце призначення.

Ще раз С. М. Підгірський поміг у виїзді на Україну. Тим разом це була вельми заслужена й прегарна людина Ганна Борисоглібська, з дому Сидоренко, драматична артистка театрів М. Кропивницького, а потім М. К. Садовського. Останній був у Львові в 1922-му, а може в 1923 році якраз на Різдво, з пані Черкасенко і молодим Миколою Кричевським, що жив і працював потім як маляр у Парижі, де ще молодим помер. Мабуть, М. К. Садовський мав намір осісти у Львові і створити сталий український театр, але так не сталося, і він вернувся на Закарпаття. Обидва панове та ще сталі наші гості Ю. Могилевський, М. Холодний, Р. Лісовський та інші провели Різдво в маминій хаті за старим звичаєм з різдвяними наїдками та напитками, а молодші з моєю сестрою Лесею по вечері ходили санкуватися на Високий Замок. Старші слухали сумні та веселі розповіді М. К. Садовського, а він, як великий артист, вмів розповідати впрост геніяльно.

Ці справи можуть здаватися дрібними, але це лише ілюстрація буденної праці Т-ва Допомоги Еміґрантам з Великої України.

Треба зазначити, що були членами Т-ва також галичани, наприклад, пп. Микола Дужий, Ковальчук та багато інших.

Хочу ще щось розповісти про останнього голову Товариства. Коли большевики восени 1939 року зайняли перший раз Львів, прийшов до бібліотеки НТШ незнаний тип, що відрекомендував себе дуже відповідним назвиськом Зленко, і кинув на стіл календар - альманах „Дніпро" зі статтею Володимира Вікторовича Дорошенка про Головного Отамана Симона Петлюру. „Це була хвилина, — казав мені пізніше сам Володя, — коли я рішив при першій же нагоді виїхати в світ-за-очі на захід".

Про Америку в той час і не снилося...

(Кінець)

Андрій Кігічак

ПЕРЕМИШЛЬ В СВІТЛІ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА

(2)

Коли наш Музичний Інститут у співпраці професорів Вітошинського, Витвицького та Цегельського дав нам ряд скрипалів на чолі із згодом звісним Крихом, то й полк. Красицький влив у душу своїх учнів - челістів ніжність у виконуванні гри на цьому вдячному інструменті. Гордий був Перемишль із свого композитора Богдана Вахнянина, веселу композицію якого „Будьми здорова" або „Бен Гур" співав ще, здається, так недавно цілий розбавлений Львів.

З Перемишля поїхав проф. Я. Форостина у місто Стрий, щоб там продовжувати ширення музичної культури. Не забули духи княжих скоморохів про старовинну нашу бандуру, і не раз сотник Гонта відтворював слухачам мистецькі фраґменти бенкетування на Княжому Замку, а інколи струни його бандури оповідали сумні леґенди з наїзду татарви на Перемишль, про що також шепотіли в місячні ночі старовинні післятатарські мури на Баштовій вулиці.

Не чужою була бандура й Василеві Нагайському, уродженцеві Бушкович та Вол. Федакові, коли дуже часто в народних пописах вони співали нам про Січ і Козацтво.

До народних свят та фестинів мав Перемишль добру дуту оркестру „Просвіти", а на вокальних концертах виступала струнна оркестра з поблизького Вієтрова, яку вивчили отці Василіяни: Юліян Манько й Дирда. А коли Богослужби в катедрі прикрашував своїм співом хор богословів під батутою о. Дем'янчука (не було без того, аби там не вліпив „своїх чотири центи" старий дяк Василина), то не уступав йому на Засянні в церкві оо. Василіян мішаний хор під дириґентурою д-ра Чубинського.

Та не жаліли музи Перемишлеві й інших ділянок мистецтва: малярка Олена Кульчицька дала нам незабутні фраґменти грози першої-війни (1914), а її сестра Ольга пестила наш зір прекрасними взорами народних мотивів у килимарстві. Коли Микола Вороний вернувся з Перемишля в Київ, то не забув написати на сторінках тамошньої преси спогад про дім сестер Кульчицьких, що його назвав святинею нашого народного мистецтва.

При вулиці Смольки жив наш вусатий козарлюга Палій Неїло, який з своїми асистентами Гонтою та Прасіцьким р о з м а льовував церкви по Галичині любленим нами візантійським стилем. А хіба не пригадуєте у відбудованих по війні церквах Перемищини та Добромильщини вівтарів, царських врат та проповідальниць мистця - різьбаря Турка?

У Перемишлі творив наш незабутній виховник молоді та письменник дир. Гр. Цеглинський. Там же на Парковій вулиці жила поетка Юлія Шнайдер - Німентовська, а радше Уляна Кравченко, і на тлі Княжого Замку, під шум його старих дерев, писала свої поезії - перлини. В сусідній Тисовій, на приходстві о. Андрія Трешневського розмовляв під тихий вечір на тлі підкарпатського пейзажу з гетьманами, полковниками та лицарями наш поет і безкомпромісовий патріот Василь Пачовський.

Леґендарний усусус Іван Цяпка та його побратим Перчинський „де Перчина з Гусакова" принесли з собою щедру дозу гумору в усусуси саме з лавок перемиської гімназії. Запитайте про це усусуського п и с ьменника „Тото Долото". Коли Перчинський зголосився до Львова на теологію, то заявив о. мітратові Білецькому, тодішньому ректорові, що „Перчинський де Перчина з Гусакова приїхав козацьким звичаєм із Запоріжжя (з коша усусусів у Пісочній) душу спасати". І гумор належить зачислити як не до мистецтва, то до талантів.

Не тільки Галицькій Волості, але й польському соймові був відомий ораторський талант віцемаршала сойму д-ра Володимира Загайкевича, посла Перемиської округи. Наш відомий оповідач Семен Вайлович (при усусусах Мільо Волоє) також оправдував свої неприсутні години в клясі перед перемиськими професорами. Про минувшину Перемиської землі могли ми довідатися від істориків такої міри, як професори Богдан Загайкевич та Іван Шпитковський, а документи з тієї ери могли знайти у музеї „Стривигір", якого вони були кустосами.

Не сміємо поминути цінного музею, а радше архіву нашої капітули, кустосом якого був о. мітрат Пинило. Нагороджені кількакратно на конкурсах світлини, здавалося б аматорського ательє д-ра Ст. Дмоховського як щодо добору теми, так і виконання, були незаперечним мистецтвом.

Мистецтво уділилося в Перемишлі навіть спортові, бо грачі такої кляси, як Славко Турко у футболі або Івась Волинець в атлетиці, це були клясичні грачі, які своїм джентлменством „брали" глядачів без огляду на перемогу чи програну. Верх брала мистецька гра. А коли заглянете до переплетника Маївки чи столяра Макаруха, то й там... мистецтво. Побачивши плякету або альбом, виконаний першим, не повіриш, що це робили людські руки, а коли побачиш казкову спальню з палісанд-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Олекса Повстенко

ХРАМ СВ. СОФІЇ Й ДОЛЯ АРХІТЕКТУРНИХ ПАМ'ЯТОК ВЕЛИКОКНЯЖОЇ ДОБИ

(2)

Неперевершеної краси оздоба інтер'єру катедри св. Софії також ставиться автором на належне їй місце. Й тут говориться про високу майстерність творців мистецьких композицій внутрішнього оздоблення катедри:

„Головним елементом внутрішнього оздоблення собору є монументальний, мозаїчний і фресковий живопис. Поєднання мозаїк з фресками в одному пам'ятнику ніде не зустрічається у візантійських храмах і є особливістю Софії Київської.

Софійські мозаїки — одні з найпрекрасніших за своєю барвистістю. В них своєрідно поєднується архаїзм форм з надзвичайною красою то яскраво сяючих барв, то приглушених благородних півтонів, яких досягнено завдяки багатству найрізноманітніших відтінків одного й того ж кольору. Всього в мозаїчній палітрі Софії Київської налічується 117 відтінків при 18 основних кольорах."

Впродовж досліджень катедри св. Софії виявлялись все нові відкриття шедеврів фрескового і мозаїчного мистецтва, методи виконання мистецьких композицій, оригінальні конструктивні форми та архітектурні деталі. Ці нові відкриття в св. Софії викликали зацікавлення ними цілої плеяди молодших учених, які залюбки працюють в ділянці дослідження цього золотого періоду культури і мистецтва великокняжої доби України. На ювілейній науковій конференції катедри св. Софії висвітлювалось також і ці питання:

„Найцінніші матеріяли по історії побуту і культури древніх слов'ян дає вивчення світських фресок. В Софійському соборі зберігається найбагатший і найбільш повний для XI століття комплекс фрескового живопису. Розкриття характеру стародавніх зображень, їх самобутности, приналежність майстрів до певної школи, історія оформлення зовнішніх стін собору в порівнянні з іншими пам'ятками цього періоду — це далеко не повний перелік робіт, котрі тепер провадяться в музеї.

Не тільки архітекти й мистецтвознавці знаходять матеріял для досліджень в Софійському соборі. Історики музики і театру, зоологи та інші спеціялісти знайшли тут дані для все нових і нових відкрить. Вони, наприклад, твердять, посилаючись на фрески собору, як на одне з джерел, що кияни знали в XI столітті смичкові інструменти, які нагадують скрипку, що тисячу років тому в околицях Києва водились леопарди".

Із статті Олександра Радченка — „930 років Київської Софії" („Наша Культура", ч. 6, Варшава, 1968 р.) довідуємося про справді величезний обсяг науково-реставраційних робіт в катедрі, які нібито вже закінчені:

„У 1964 році реставраційні роботи повністю закінчені. Очам відвідувачів відкрито до 3.000 квадратних метрів фресок та понад 260 квадр. метрів мозаїк. Це свідчить, що Софійський собор у Києві зберігає найбагатший і найповніший комплекс розписів XI століття, який дає найбільш цілковите уявлення про систему середньовічного живопису".

Далі в цій же статті говориться про публікації науково-дослідчих робіт, яких також ніби вже чимало надруковано і ще багато готується до друку (хоч, на нашу думку, архітектурно-археологічних досліджень катедри св. Софії та вивчання її надзвичайно досконалої оздоби ще вистачить на декілька грядучих поколінь дослідників):

„У Софійському музеї одночасно з реставрацією проводились ретельні науково-дослідні роботи, архітектурно-археологічні дослідження. На основі нових матеріялів дослідження наукові співробітники опрацювали проєкт реконструкції первісного вигляду Софійського собору і виготовили його макет. Видано та готується до друку ряд робіт та монографій про архітектуру та монументальний живопис Софії Київської.

Крім цього, музей проводить велику популяризаційну роботу. Коло 500.000 екскурсантів, у тому числі й велика кількість закордонних гостей і туристів щороку оглядають всесвітньовідомий пам'ятник — Софійський собор".

Все це, звичайно, висвітлювалося у відповідних доповідях і, як видно з усього, ця ювілейна наукова конференція, присвячена 930-літтю катедри св. Софії у Києві, проходила на високому науковому рівні, і що навіть у коротких газетних повідомленнях про неї виразно віддзеркалюється святочно-піднесений настрій в зв'язку з цим неперевершеним храмом-ювілянтом, відчувається також і гордість за свою національну святиню не одних тільки киян, а більшости громадян України і всіх українців, розсіяних на еміґрації.

Учасники конференції мали нагоду оглянути спеціяльно пристосовані до неї виставки. Ось і про них була публікована коротка інформація:

„В Софійському музеї створена експозиція, яка в історичній послідовності показує розвиток стародавньої кам'яної архітектури, монументального живопису і скульптури з кінця X і до XIV століть.

В рамках конференції були влаштовані дві виставки. На виставці „Софія Київська у виданнях" були представлені численні монографії про визначний пам'ятник історії світової культури на іноземних мовах народів СРСР, а також книги з окремих питань історії і архітектури, будівельної техніки, монументального живопису, скульптури, художньо-декоративного оздоблення собору та інших архітектурних пам'ятників ансамблю Софії Київської".

Докладніше про ці виставки говорить у своїй цікавій статті „Пам'ятник світової культури" Орина Голованъ („Культура і Життя", Київ, 1968 р.). Тим часом до нас дійшла лише одна, справді високомистецька праця, присвячена 930-літтю храму св. Софії — прекрасна гравюра М. Батечка — „Бані Софії Київської", друкована з оригінальної дошки у В-ві „Ми і Світ", у Торонті (Канада).

(Далі буде)

НАША НАДІЙНА МОЛОДА ЗМІНА

16-го лютого в залі УСО „Тризуб" у Філядельфії і цього року відбулась зустріч молодих професіоналісток з громадянством. Присутніх було понад 100 осіб. Голова Окр. Ради п-і Л. Дяченко привітала присутніх голову Централі СУА п-і С. Пушкар, секретарку п-і О. Грабовенську, а також усіх гостей. Ця зустріч підготована нашою милою і невтомною реф. Молоді п-і Наталею Даниленко. Ведучою вечора була проф. М. Трофименко, яка у формі цікавих запитань до молодих професіоналісток і їхніх відповідей познайомила з ними присутніх і дала змогу почути їхні цікаві думки на різні теми. Молоді п р о фесіоналістки про себе:

Д-р Лариса Біланюк вивчала медицину у Вейн Універ. Дітройт, одержала докторат у 1965 році. Працює в ділянці радіології в Пенсилвенійському Універ. Працювала рік у Гайдельбергу. Відвідала Україну й Індію. Одружена і має 2 малі донечки.

Мгр Лідія Величко вивчає історію в Темпел Унів. Філяд. Диплом магістра одержала в 1968 році. Викладає історію в Технікел Гайскул. Була вибрана на „королеву Свободи" на 1968 р. Відвідала Англію, пластунка.

Мгр Марта Шиприкевич вивчала „Бизнес Адміністрейшен" в Дрексел Інст. Філяд. Диплом магістра одержала в 1967 р. Працює на посаді асистента контролера в „Нешенел Банк". Закінчила 2-річний курс укр. літератури при Пенсил. Унів.

П-на Христина Новоженюк приїхала з України в 1960 році, англійської мови зовсім не знала. Вивчала математику в Темпел Універ. Одержала диплом бакалавра в 1967 р. Працює на державній праці в Френкфорд Арсенал на компюторах, плянує продовжувати студії.

Мгр Зірка Колінко - Погоріло вивчала спочатку англійську мову і літературу, а потім бібліотекарство. Диплом магістра одержала в 1966 році в Дрексел Інст. Працює у Вільній бібліотеці Філяд. Належить до 98 від. СУА і до ООЧСУ, одружена і має 8-місячного сина.

Марта Галій вивчала мови в Амерікен Унів. у Вашингтоні, одержала диплом бакалавра. Працювала в Конгресовій бібліотеці. Була за кордоном. Плянує продовжувати студії.

Далі ведуча перейшла до запитань.

Запитання: Чи професіоналістки мають якісь труднощі під час студій, або при одержанні праці?

Відповідь: ніякої різниці між студентами професори не роблять, особливо, коли студентка пильно учиться, цікавиться своїм фахом і думає йому присвятитись. Так само і при одержанні праці бувають випадки, коли запитують, чи дівчина плянує скоро одружитись і чи не залишить працю.

Запитання: Чи є у вашому фаху рівновартість з мужчинами у платні і можливостях одержати підвишку?

Відповідь: різниці нема, а підвишку дістає той, хто має більшу освіту або надзвичайні здібності і великий досвід.

Запитання: Як ставиться до вашого фаху родина і оточення? (мова іде про мужеські фахи).

Д-р Л. Біланюк, мгр М. Шиприкевич, мгр Л. Величко та Х. Новоженюк відповіли, що: зовсім не є важливо, що про їхній фах думають інші, кожна з них свій фах любить і працює з задоволенням. Батьки можуть дораджувати, але вибирати фах для себе мусить кожна молода особа сама.

Запитання: Яка реакція молоді на світові події?

Відповідь: звичайно усі читають газети, журнали, слухають новини і цілком в курсі світових подій.

Запитання. Чи укр. оточення впливає на формування світогляду молодих людей?

Відповідь: звичайно і навіть дуже впливає.

Яку ролю має відогравати жінка професіоналістка в нашому житті?

Відповідь: мгр М. Шиприкевич думає, що при всіх нагодах треба ширити правду про Україну і спростовувати помилки там, де вони виникають. Д-р Л. Біланюк думає, що треба сумлінно працювати і тоді чужинці самі будуть ширити про нас добру славу. Мгр Л. Величко думає, що треба принагідно знайомити чужинців з нашою історією і географією, що вона робить серед своїх учнів.

Запитання: Що в укр. громаді є позитивне і що негативне? Мгр М. Шиприкевич, п-на М. Галій, д-р Л. Біланюк та інші молоді гості уважають, що розсварення в нашій громаді є ганебним явище, а причини до нього є дуже незначні у порівнянні з тими подіями, що відбуваються на Рідних Землях. Там українці, ризикуючи своїм життям і життям своїх найдорожчих, боронять українську мову і культуру, вони потребують нашої підтримки, а це може зробити лише об'єднана сильна громада. Чужинці, особливо студенти, так само цікавляться нами, читають у пресі про наші успіхи і добре було б, щоб вони у нас були. Група наших молодих професіоналісток репрезентувала і віддзеркалювала думки і почуття тисяч їхніх ровесників, які виросли і дістали освіту уже тут на еміґрації і варто до цих думок прислухатись. У дискусії взяли участь: пані С. Пушкар, п-і О. Грабовенська, п-і Л. Дяченко, інж. Даниленко, п-і М. Ганіна, п-і Т. Овніл, п-і М. Кочерган, п-і Д. Слонська та інші.

П-і Л. Дяченко подякувала молодим професіоналісткам, присутнім, а також молодим союзянкам за чай і домашнє печиво. На цьому цей цікавий і корисний вечір закінчився.

М. Ганіна
прес. реф.

ЧЕЛІСТ Д. РУДНИЦЬКИЙ НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Ню Йорк. — Відомий молодий челіст і гітарист, студент „Джуліярду", Дорііян Рудницький, виступить у складі п'ятиособового молодечого „Рок ен Рол Ансамблю" через телевізію у середу 23 квітня на програмі „Крітік", у суботу 26 на програмі „Бел Телефон Аувер" о 7.30 вечора, у неділю 28 у серії „Ют Програм" о 4 год. з Бернстейном і Стоковським, а у вечорі там же буде програма-виступ із середи. Гонорари за виступи молодих мистців сягають уже сум з п'яти цифер. У популярному журналі з мільйоновим накладом „Лук" з 9 квітня був поміщений ілюстрований репортаж про успіхи Ансамблю, в якому Д. Рудницький виступає як челіст і як гітарист. Стаття в „Лук" названа: „У ритмі рок ен ролу — повертаються до Баха", і в цьому важливу ролю відіграє український молодий мистець-музика.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Успіхи Богдана Федишина

Богдан Федишин

Богдан Федишин син пані Ольги й Теодора із Честер Спрінгс, Па. є сеньйором в Давнінґтон Гай Скул та одним з найкращих оркестрантів шкільної оркестри. Богдан був одиноким учнем цієї школи вибраний репрезентувати її на стейтовім музичнім фестивалі трьох стейтів в Черші Пенсильвенія. Цей фестиваль був спонзорований Пенсильвенійською музичною вишкільною Асоціяцією. Богдан виступав 6, 7 і 8-го березня 1969 року в Черші. Раніше Богдан виступав у „Валлей Фордже" і Октората, Пенсилвенія. Молодому Богданові бажаємо дальших успіхів. П'ятиччленна родина п-ва Федишиних є членами УНС.

Мистецька виставка Я. Ґеруляк в Ню Йорку

В суботу, 26 квітня ц. р. в залі Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, 149 — 2-га Авеню год. 7 вечором, відбудеться відкриття виставки керамічних скульптур, рисунків, килимів та театральних масок, знаної вже нашій публіці (зокрема з театральних декорацій та костюмів) скульпторки Ярослави Ґеруляк. Це буде найцікавіша досі мистецька демонстрація в цьому сезоні, і наша публіка вперше матиме нагоду побачити багато її творів нараз. Мистецтво Я. Ґеруляк є унікальним, і годі навіть приблизно порівняти її речі до когонебудь іншого з українських мистців. Вона кладе велику вагу на докладність виконання та функційність задуму, при чому розмах її рисунку та кольорит є такі переконливі, що цілість мистецької концепції дає зразки на рівні сучасного світового мистецтва, хоч багато її творів мають продумано українське звучання. Ця оригінальність здобула їй вже належне призиання в ґалереях: Вернайм Жем в Парижі, музей „Артс Енд Крафтс" і „Америка Гавз" в Ню Йорку та ґалереях в Чикаґо, Монтреалі та Ню Рошель. Як згадано, буде відкрита виставка в суботу 26 квітня, 7—10 год., в неділю 27 — 1—6 год., в п'ятницю 2 травня від 6—9 веч., субота 3 травня від 1—7 год. Закінчення виставки буде в неділю 4 травня, 1—7 год. вечора.

Л. Гуцалюк

„Радянська Україна" стверджує втечу молоді з села

Київ. — Орган ЦК комуністичної партії України, щоденник „Радянська Україна", опублікував в числі від 29 березня 1969 р. офіційне підтвердження факту, що із сіл відбувається в Україні масова втеча молоді. В рубриці „Партійне життя", в статті „З думою про молодь", виявлені турботи комуністичних організаторів масово поширеним явищем втечі сільської молоді в місто, в армію, куди завгодно, аби лише геть із закріпаченого села. „Проблема ось уже кілька років не сходить з порядку денного всіх колгоспних парторганізацій нашого району. Дебатується вона й на партійних активах, бюро, на пленумах. І тон тут задав комуніст Ю. Ю. Пітра. Сказав він тоді приблизно отцо: — А ви помітили, що рік у рік середній вік працюючого колгоспника збільшується. Молодь іде з села. Тож думаю собі, кого ми через років так десять — п'ятнадцять посадимо за кермо тієї техніки, яка невпинно надходить до колгоспу? Проведені райкомом соціологічні дослідження показали, що в деяких селах за останні роки поменшало молоді. Одні вступають до вузів, технікумів, ідуть служити до лав Радянської Армії, інші через брак відповідної роботи в колгоспі влаштовуються в містах і робітничих селищах". Партійний секретар Закарпатської області Червінський визнав на сторінках „Радянської України", що молодь „виїздить", точніше ж втікає із сіл через економічні міркування та тому, що в колгоспному селі немає нічого для духовного зростання людини.

Отець Дмитро Поперечний пожертвував 250,000 пезів на пам'ятник Тарасові Шевченкові в Арґентині

Буенос Айрес. — Всч. о. Дмитро Поперечний, капелян української католицької громади Кордоби, в Арґентині, минулого року пожертвував на будову пам'ятника Тарасові Шевченкові 100 000 арґентинських пезів. Як священник, зобов'язаний обітом убозства, Всч. о. Д. Поперечний відкладає кожний гріш, і завдяки скромному життю він зміг у квітні цього року передати Комітету будови пам'ятника Т. Шевченкові ще одну пожертву, в сумі 150 000 пезів, отже разом цей релігійний діяч і патріот пожертвував на будову пам'ятника 250 000 арґ. пезів — суму, якої ще не досягли багато з українських промисловців, купців, лікарів та ін. у тій країні. Тижневик „Українське Слово" з Буенос Айресу в числі з 20-го квітня інформував, що о. Дмитро Поперечний „цим своїм даром мав на меті не тільки конкретну фінансову допомогу для великої всенаціональної справи, але також бажає своїм прикладом зрушити національне сумління численним членам нашої спільноти, що, розбагатівши, забувають про свої основні обов'язки супроти свого народу і Церкви наших батьків".

ПЕРЕМИШЛЬ В СВІТЛІ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ру або їдальню з кавказького горіха „майстер-штік" — у другого, то жалко вам, що такий архітвір не може бути лише предметом подиву, а піде в уживання.

Щедрим був дух мистецтва в перемиській землі навіть для таких ділянок, як філателістика чи нумізматика, яку гідно репрезентував на показах абсольвент перемиської гімназії Федорович з Корманич, і хоча був з переконання „старорусин", все виступав під українськими барвами.

Замилування до квітів, помистецьки уложені їх кльомби, а навіть симетрично розсаджені троянди перед вікнами наших домів свідчили також про культуру нашого народу. А що культура і мистецтво аполітичні, то годі промовчати про наших сусідів, з якими приходилося в тій ділянці іноді схрещувати шпади. Вони дуже часто демонстрували по своїх музеях та архівах свідомо або несвідомо наше мистецтво та культуру, а то й власну історію, яка розвивалася паралельно з нашою історією на наших, нам пограбованих землях.

Наведені факти, назви, дати і прізвища — хоч вони далеко не повні, вказують про завжди живе культурне і мистецьке життя Перемишля над Срібнолентим Сяном, — Перемишля старого українського міста, яке тепер загибає.

(Кінець)

ДЕ ҐОЛЛЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ

(Продовження зі стор. 2-ій)

свою непомильність. Це, зокрема, бере за серце французьку масу, як і всяку іншу. При цьому де Ґолль виявився черговий раз мистцем у пропаґанді. Конкретні речі він поставив у ширшу площину. Потрібного йому „так" він домагається в ім'я привернення традицій країв, в ім'я здійснення партиципації, яка є гаслом нашої доби в усьому світі. Опозиція розіґрує гру на далеко нижчому рівні.

Але вислід гри залишається непевним. Опозиція слушно закидає урядовій партії, а тим і де Ґоллеві, поважне натягнення в сполучуванні проблеми реґіоналізації та Сенату, запаморочування громадської думки складною брошурою, в якій знаходиться проєкт закону, що не перейшов через створені де Ґоллем інстанції, тиск погрозами про свій негайний відхід у випадку провалу. Пересічний француз хотів би відкласти якнайдалі рішення майбутнього, яке стане на порядок дня зі смертю де Ґолля. Тут усі мають острах і почуття непевности. Але француз не любить, коли йому „скручують руку", тобто змушують висловлюватися чи будь-що робити під тиском.

І тому вислід цього референдуму залишатиметься непевним до хвилини підрахунку відданих голосів. Де Ґолль кинув на вагу все, що мав. Воно важить багато. Противники кидають на вагу тільки підсвідоме. Але те підсвідоме для французів грає велику ролю. Це тема для окремого допису з ілюстраціями зовсім іншого порядку. Але треба сказати, що де Ґолль має за собою також підсвідоме. А в першу чергу: ніхто собі в суті речі не уявляє Франції без де Ґолля за його життя. І це правдоподібно вирішить референдум в його користь.

Т. Дж.

ЗИМОВИЙ РАВТ ІНЖЕНЕРІВ У ДІТРОЙТІ

Зимовий равт Товариства Українських Інженерів цього року був доповнений бенкетом. Відбувся він в Гілкрест Кавнті Клюбі в Мавнт Клеменс у вигіднім приміщенні, де вмістилося 460 гостей.

Після бенкету привітав приявних голова Т-ва, інж. Б. Андрушків і запросив інж. Ігора Козака до аранжування забави.

Як вступ до найбільшої атракції, якою мала бути презентація дебютанток, заповів аранжер виступ Вокального Квінтету в складі пань: Віра Андрушків, Надя Лаврия, Христя Липецька і дві Миросі, Михалович і Стефанюк. Дві пісні „Я люблю" і „Білий сніг", які вони відспівали в супроводі оркестри, були атракцією.

Дебютанток було десять, з них дев'ять з 12-ої кляси Вищих Шкіл і одна студентка коледжу. Поодиноко появлялись вони на сцені, і після того їх представляв аранжер, подаючи прізвища батьків та партнера, який підходив до дебютантки та з нею складав глибокий поклін перед гостями забави. При звуках оркестри сходили тоді пари зі сцени на танцювальний паркет, де їх фотографували. Дебютантки були в розкішних білих довгих суконках і мали букети біленьких рож та пам'яткові карнети від господарів балю. Перший церемоніяльний вальс належався батькам, і ті, сповнивши свою ролю, віддавали свої доні їхнім партнерам.

Згодом танцювали всі. Бравурні або романтично-настроєві танці, темпераментні або спокійні їх темпи спліталися в чарівну цілість. Час до часу українські мелодії, що їх грала оркестра Філ-Кол, відривала гостей від столів і цікавої розмови, бо кожному хотілось потанцювати кокетерійні „голубці" чи інші живі фігури національних танків. Настрої піднялися вище, коли Вокальний Квінтет наших пань виступив вдруге, виконуючи дві пісні з оркестрою „Подай рученьку" та „У милого очі сині".

Цей баль, нетерпляче очікуваний в Дітройті і в канадійському Віндзорі та в інших містах, бо цього року були знову гості здалека, вдоволив найвибагливіших. Не називаємо заслужених пань і панів із Забавового Комітету задля браку місця. Чистий прибуток призначений на студентські стипендії, що їх кожного року дає Т-во Українських Інженерів, Відділ у Дітройті.

В. Несторович

ДЕБЮТАНТКИ І ІХНІ ПАРТНЕРИ НА БАЛІ ІНЖЕНЕРІВ В ДІТРОЙТІ. Зліва направо: Стефанія Грицорчук і Теодор Куян, Оля Чорній і Олександер Журківський, Анна Терлецька і Иосип Новачок, Катерина Садова і Юрко Кусий, Леся Палій і Лоренс Гарден, Адріянна Легета і Юрій Тарнавський, Світляна Мокра й Ігор Стояловський, Оксана Балтарович і Борис Ковальський, Оля Ляш і Роман Рожкевич, Алла Шустов і Іван Копач.

Короткі вісті

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА МАВ ВНЕСТИ в понеділок 21-го квітня законопроєкт про те,, щоб ті платники податків, яких Адміністрація соціяльного забезпечення визнає за „убогих", не платили зовсім федерального податку. Покищо не знані подробиці цього пляну, який має внести Департамент Скарбу. Президент Джансон вніс був проєкт, згідно з яким 1,250,000 зі всіх 2,250,000 вбогих осіб, які платили давніше податок, були б в найближчому фінансовому році, який починається 1-го липня 1969 р., звільнені зовсім від федерального податку. За вбогих в 1967-му році уважали тих, які, як самітні, не мали більше прибутку, як 1,635 дол. Родину з сімох або й більше осіб уважали за вбогу, коли її прибуток не перевищував 5,430 дол.

ПРИЗНАЧАЮТЬ 5 БІЛЬЙОНІВ ДОЛ. на будову нових домів. Ці гроші на позички мають дати Федеральне Крайове Морґеджове Товариство та Федеральна Банкова Система для позичок на будову домів. Це буде найбільша сума досі призначена на морґеджі державними інституціями. На фінансовому ринку важко дістати позички на морґеджі тому, що збільшилися відсотки від позичок. Банки можуть позичати гроші від вище згаданих фінансових інституцій та давати потім позички - морґеджі.

ПРЕЗИДЕНТ ВІЛЬНОГО КИТАЮ ЧІЯНҐ КАЙ-ШЕК ЗАЯВИВ, що він востаннє був приявним на недавньому конґресі китайської націоналістичної партії Куомінтанґу в столиці Тайвані Тайпеї. Чіянґ Кай-шек скінчив 80 років життя. Його наступником буде міністер військових справ ген. Чіянґ Чінґ-куо, 59-річний найстарший син Чіянґ Кай-шека.

ЗСА, БРИТАНІЯ І ФРАНЦІЯ ПЕРЕСТЕРЕГЛИ генерального секретаря ОН У Танта проти підвищування бюджету Об'єднаних Націй, що його вони здебільша фінансують. Ця пересторога насправді стосувалася малих держав, які тепер мають перевагу в Об'єднаних Націях і, використовуючи ту свою чисельну силу, схвалюють бюджет на покриття якого самі платять мінімальні суми, або взагалі не платять нічого. Бюджет ОН на біжучий рік становить 155,000,000 дол.

ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ, ЩО 49 СЕНАТОРІВ є проти того, щоб Уряд президента Ніксона розбудовував протиракетну оборонну систему, так звану Сейфґард. Недавно президент Ніксон заявив, що він всіми засобами боронитиме проєкту, щоб ЗСА таки розбудували свою оборону проти можливої в 1970-их роках атаки ракетами на ЗСА. 42 сенатори заявили, що підтримають Президента, а 9 ще не рішені, як голосувати в цій справі. Але між обидвома повищими групами сенаторів є по 6 сенаторів, які готові змінити своє переконання, тому не можна тепер знати, чим скінчаться змагання Президента з Конґресом в справі оборонної системи Сейфґард.

СЕКРЕТАР ЗДОРОВ'Я, ОСВІТИ й добродійности Роберт Г. Фінч, зізнаючи в Палатній Підкомісії в справах освіти, заявив, що це самі усіверситети й каледжі винні в тому, що в академічних школах не може відбуватися нормальна праця, бо до неї не допускають заворушення студентів. Федеральний Уряд не може бути „поліцистом" для університетів, бо вони самі повинні подбати про те, щоб був в них порядок. Університети, казав Фінч, домагаються постійно збільшення для них фондів для дослідів, занедбуючи навчання та справу виховання. Заворушення спричиняє незначна меншість студентів, і то звичайно дітей багатих батьків. Не можна відбирати стипендій невинним студентам, казав секретар освіти. Університети служать численним панам, Урядові і промисловості, і занед-

На Конґресі Молоді в Празі словаки виступили проти українців

Молодіжний додаток українською мовою під наг. „Тон", що виходить при газеті „Нове Життя" в ЧССР, у числі з 28 березня ц. р. подав інформацію про перебіг Конґресу Молоді ЧССР. Конґрес відбувся 10-13 березня в Празі і закінчився тим, що словацька молодь виступила проти молоді української та угорської меншин у тій країні. Представники Ради Української Русинської Молоді, РУРМ, порозумівшись із представниками угорської молоді, внесли додаток до проєкту Федеральної Ради Молоді ЧССР з тим, що Федеральна Рада „є координаційним і репрезентативним органом самостійних організацій дітей і молоді також національних меншостей ЧССР". Але словаки добились того, що цей додаток провалився під час голосування, хоча українців і угорців підтримала більшість чеської молоді. Під кінець березня українська сторона зустрілась у м. Пряшеві з прем'єр - міністром Словаччини, чи Словацької Соціялістичної Республіки, С-СР, інж. Штефаном Садовським та ін. членами комуністичного уряду ССР. На зустрічі були обговорені різні справи, в тому й українське шкільництво в Словаччині. Українців у Словаччині офіційно перед владою репрезентує Центральний Комітет Культурно - Суспільного Українського Товариства, КСУТ. Після московської заміни більш ліберального комуніста Дубчека словаком - сталіністом Гусаком настануть ще більші зміни в організованому українсько - русинському житті в Словаччині.

Посмертні згадки

ДМИТРО ЧОРНЮК, член Т-ва „Дністер" — 361 Відд. УНСоюзу в Ню Йорку, помер 14 квітня 1969 р. Покійний нар. в 1890 р. в Західній Україні. Брав участь у Визвольних Змаганнях 1918-20 роках. По приїзді до ЗСА, був активним членом в Т-ві „Дністер" — 361-ий Відд. Панахида — 17 квіття, о год. 8-ій веч. Похорон — 18 квітня 1969 р. о год. 9-ій ранку з пох. заведення П. Яреми до церкви св. Юра, а відтак на Вічний Спочинок на цвинтар Ст. Реймонд. Покійний залишив у смутку дружину Юлію.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ІЛЛЯ КУБАРИЧ, довголітній член Б-ва св. Иосафата — 217 Відд. УНС в Рочестер, Н. Й., помер 8 квітня 1969 р. на 76 р. життя. Походив з с. Обельничі, пов. Рогатин, Західна Україна. Був чесним Громадянином, прикладним членом Братства св. Иосафата та Укр. Амер. Клюбу. Залишив у смутку дружину Павлину, 3 жонатих синів: Теодора, Николая і Петра, 8 внуків, 2 правнуків, брата Олексу в Україні. Похорон відбувся 11 квітня 1969 року з пох. заведення до Укр. Кат. Церкви, де була відправлена Сл. Божа, а опісля на цвинтар Sepulcher, при участи родини, приятелів і членів Братства.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

МИХАЙЛО ЛОБУР, довголітній секретар і предсідник 263 Відділу УНС в Фултон, Н. Й., помер 2-го березня 1969 р. Покійний родом зі села Ольшаниця, пов. Товмач, Україна. Полишив у смутку сина Василя і невістку Марію, внука і правнука.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Сумик, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 26-го КВІТНЯ 1969 р.

ВИПАНІ, Н. Дж. Загальні річні збори Т-ва ім. І. Франка — 172 Відд. о год. 7-ій веч, в УНДомі. Проситься членство прибути. — В. Осадчук, секр.

Читайте українські книжки І газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ТАРЗАН Ч. 6169. Рятунок на скелі над водоспадом.

"RAPIDS AHEAD!" TARZAN HAD WARNED, AS THE RACING RIVER SHOT THE RAFT THROUGH A JUNGLE CANYON, BUT...
NO! IT'S WORSE THAN RAPIDS--A BIG WATERFALL!
OUR ONE CHANCE! I'M STEERING FOR THE ROCKS! JUMP WHEN I HIT THEM!
CRASH

„Пороги вперед!" перестеріг Тарзан, коли рвучка ріка гнала стрілою дратву почерез провалля в джунглях! Але...

Ні! Це щось гірше, як пороги — це великий водоспад!

Бабах!